

SEDUEIX com un bell paisatge
que fos bell sobretot per la claror del cel.
Qui el travessa, en el seu pelegrinatge,
s'emporta endins dels ulls un resplendor fidel.

Emanant la gràcia suprema
d'allò que és innocent, i radiant, i nu,
tota la seva vida és un poema
murmurat per un àngel incandescent i bru.

Quan, com fugint de vora nostre,
tanca els ulls, es fa nit en el seu rostre
—i quants estels apunten al fons d'aquella nit!—

Queda un instant llunyana, sola.
Després, torna i somriu. I el seu esguard humit
entorn del cap li encén una aureola.